

Českomoravská

NÁRODNÍ POUŤ

Einsiedeln

25. května 2008

11.00 – 12.15 **Příležitost k přijetí svátosti smíření** ve zpovědní kapli.
Vchod přes budovu gymnasia vlevo vedle baziliky. Zpovídá více kněží.

12.15 **Sraz poutníků před bazilikou a průvod do kostela.**
Národní kroje jsou vítány! (Prostory k převlékání jsou vlevo od baziliky v budově gymnasia.)

12.30 **POUTNÍ MŠE SVATÁ**
Hlavní celebrant je Otec Michael Josef POJEZDNÝ, opat premonstrátského kláštera v Praze
Na varhany nás doprovází paní Dr.med. Odette Branná z Luzernu.

Zakončení pouti hned po mši svaté pozdravem Panně Marii.

MOŽNOST SPOLEČNÉHO OBĚDA po skončení mše sv. v restauraci „*Drei Könige*“ na náměstí za parkovištěm.

Sv. **Albert Hurtado Cruchaga** (1901-1951)
Chilský jezuita, svatořečen 23.10.2005
Před svou smrtí (+1951) napsal následující zamyšlení. *Bohužel je velmi aktuální ještě i dnes, téměř po 60. letech!*

HLEDÁNÍ BOHA

Naše doba je dobou tragickou. Zažili jsme v tomto století už dvě světové války a možná bude i třetí, ještě tragičtější... Mnoho lidí se cítí zmateně; jsou znepokojeni, ustrašeni, smutni, osamoceni v přelidněném světě... Nikde neslyší utěšující poselství. Proč? Poněvadž *Bůh v naší době chybí!* Naši dobu můžeme nazvat různě: věk strojů, relativismu, blahobytu... Lepší je ho však označit jako společnost, kde chybí **BŮH!**

Velkými idoly této doby jsou peníze, zdraví, zábava, komfort... Když uvažujeme o Bohu, děláme ho pouhým prostředkem ke službě lidem: vyžadujeme od něho odpovědnost za to, co se děje, pochybujeme o jeho správném jednání a stěžujeme si, když neplní naše rozmarná přání. Na povinnou úctu k Bohu se zapomíná. Všechno se měří a hodnotí podle toho, co je prospěšné člověku, a to často jen některým skupinám...

Dokonce i my křesťané se necháváme pohlcovat zásadami tohoto smýšlení a postupovat praktickým materialismem. Svými ústy sice ještě Boha vyznáváme, ale náš všední život je daleko od něho... Nijak se neliší od nevěřících: čteme stejné časopisy, sledujeme stejné filmy, opakujeme stejné názory na život, na potraty, na svět... přestáváme se modlit, nemáme čas na náboženské vzdělávání... Většina vede skrz naskrz materiální život, jehož definitivním

koncem je smrt. Jak mnoho křesťanů truchlí nad smrtí svých blízkých jako ti, kteří nemají žádnou víru a naději!

Stále častější stres a deprese, různé neurózy, smutek a zahořklost, pesimismus... není to všechno plodem světa, který ztratil Boha? Stále však platí zjištění sv. Augustina: „Stvořil jsi nás pro sebe, Bože, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě.“

A to je záchranou lidstva: lidská duše nemůže žít trvale bez Boha. Spontánně ho hledá, i když o tom ještě neví. V hladu a žízni po pravdě, spravedlnosti, štěstí, pokoji a bratrství je ukryta touha po Bohu...

Naštěstí však vždy existují lidé, kteří už Boha našli. A když je už jednou Bůh nalezen, lidský duch rozpozná, že tím největším, co existuje, je ON. Ve srovnání s Bohem všechno ostatní mizí! Všechny jeho pochybnosti jsou povrchní, v jeho nitru panuje pokoj. Nezáleží mu ani hodně, ani málo na tom, jak se vyvine jeho situace, ani jestli jeho modlitby budou vyslyšeny nebo ne. Pouze jediné je důležité: Bůh je přítomný, Bůh je Bůh. Kdo našel Boha, cítí se Bohem milován a ještě více hledán a přitahován. Toto hledání Boha je však možné jen v tomto životě, ale právě tímto hledáním dostává náš život na zemi smysl.

BŮH V MÉM ŽIVOTĚ

Zjistila jsem, že čekáme dítě. Mé zdraví už ale není stoprocentní, a tak jsem se celé těhotenství modlila za zdravé dítě. Těšila jsem se na okamžik, kdy poprvé uvidím své miminko. Nic z toho se však nestalo...

Syn musel přijít na svět o měsíc dřív – císařským řezem. Vážil jen 1300 gramů, museli ho křísit, špatně dýchal... první dva dny jsem ho vůbec neviděla. Čtrnáct dnů musel být v inkubátoru, pět dní z toho dokonce na intenzivní péči... výživa pouze sondou. Každý den jsem čekala, jaký nový zdravotní problém mi lékaři sdělí... Prosila jsem

Boha, aby mu pomohl. *Ale Bůh mlčel...* Jednou jsem už toho měla dost a proti Bohu jsem se vzbouřila. Ptala jsem se ho, jestli má radost z toho, jak se trápím... Také jsem mu řekla, že už se o něho nebudu za-jímat! Přestala jsem se modlit...

Dlouho jsem to ale nevydržela. Druhý den jsem zjistila, že mi vůbec není lépe a že vzpourou proti Bohu nic nezískám. A prosila jsem ho za odpuštění... Ten den mi také kamarádka řekla: „*Děláš to špatně! Bůh není automat, do kterého vhodíš modlitbu a vypadne vyslyšení. Může mít jiné představy o tvém životě. Důležité je, abys syna Bohu odevzdala! Tak mu rozvážeš ruce a ON bude moci jednat.*“ A já nechtěla. Bála jsem se, že když to udělám, Bůh mi syna vezme. Nic jiného mi však nezbývalo. S bolestí v srdci a se slzami v očích jsem Bohu upřímně řekla: „*Pane, já ti našeho Jenička odevzdávám.*“

A nic hrozného se nestalo! Naopak. Zázrak se konal v mé duši. Problémy s chlapcem trvaly, ale do mé duše se vrátilo světlo. Už jsem Bohu nic nevyčítala, nediktovala, co má dělat, vše jsem mu jen odevzdávala se slovy: „*Pane, teď se postarej TY!*“

A Bůh se staral. Do týdne jsem měla svého synka u sebe na pokoji, naučil se pít z láhve, přibíral na váze... Brzy jsme mohli jít domů. Dnes jsou mu dva roky a má se čile k světu.

Poznala jsem, že i v trápení může člověk zakoušet pokoj a radost. Věřím, že když budu svůj život i život svého dítěte Bohu stále odevzdávat, tak vše, co se s ním bude dít, bude k našemu dobru a bude mít smysl. Různé strachy a smutky mě provází i nadále. To patří k životu. Ale život žitý s Bohem, tedy v naději, je navzdory všemu krásný. Je velmi osvobozující, když nemusím žít v trvalém strachu z nemoci, ze smrti, z neúspěchu, z nezaměstnanosti... A takový život mě opravdu baví žít. (pg)

Z knihy: "Bůh v mém životě"

OBHÁJCE

Šikovný obhájce dokáže vyhrát i zdánlivě ztracenou pří. Bývá drahý, z lásky k obžalovanému to většinou nedělá. O americkém prezidentu Lincolnovi se vypravuje, že byl mužem právního citění. Býval „slabým“ advokátem, jestliže při přelíčení zjistil, že jeho strana není v právu. Věděl-li to hned, obhajobu odmítl. Když ale většina advokátů odmítala hájit černochoy, ujímal se jich.

Kdo se ujme nás při posledním soudu? Prorok Izaiáš mluví o obhájci, který je blízko. Nehájí za peníze. Naším obhájcem chce být Pán Ježíš, když mu „svůj“ případ svěříme, a

je na nás, zda si ho za svého obhájce zvolíme. Když soudili Ježíše, obhájce se nenacházela.
ČESKÁ MISIONÁŘKA

Sestra Ludmila – Frastanz, Österreich

Řeholní společenství „*Franziskaner Missionsschwestern von Maria Hilf*“ je pro nás asi neznámé, protože tyto sestry působí především v Jižní Americe. Zde v Evropě mají jen v okolí Bodamského jezera několik domů, jako zázemí pro americké misie.

Naše krajanka sestra Ludmila Hrabcová se narodila **21.června 1918** v Nedaonicích u Uher. Hradiště na Moravě.

Po maturitě chtěla studovat medicínu, ovšem vysoké školy byly Hitlerem už zavřeny. Místo „Totaleinsatz“ se rozhodla pro tajný útěk do Rakouska právě k těmto sestrám do kláštera v Gaissau na Bodamském jezeře. Dva válečné roky ve vojenské nemocnici ve Feldkirch jako ošetřovatelka.

Až v r.1948 dostala znovu rakouské občanství, a tak v květnu 1949 mohla odjet do misií. V Cartageně se ihned stala učitelkou francouzštiny a sama se učila španělsky. (Francouzštinu, latinu a němčinu uměla už z gymnasia, později ještě přibyla italština.) Časem byla poslána do Bogoty, kde se stala ředitelkou dívčí koleje San José. Současně si musela na Bogotské universitě doplnit vzdělání na středoškolskou učitelku v oboru chemie, filosofie a náboženské vědy.

V r.1970 byla zvolena generální představenou svého řádu a nastalo nekonečné cestování všemi dostupnými dopravními prostředky: autobus, letadlo, osel v horách, indiánské loďky na řekách... Dvě funkční období – 12 let – vykonávala sestra Ludmila poctivě tuto službu. Navštívila postupně všech 127 středisek, rozestřených při pobřeží Tichého oceánu, v povodí Amazonky a v severovýchodní Brazílii.

A co je denní náplň práce těchto misijních sester? Ses. Ludmila vypráví: „Chudoba nejchudších lidí na tomto území je nepředstavitelná. Mnohdy žijí jen pod plachtou se čtyřmi kůly. Setry

šel. Všichni křičeli: „Ukřižuj!“ Zastal se ho jedině Pilát, který prohlásil, že na něm nenaléučí tyto lidi základní věci. Ženy a matky, aby se řádně staraly o své děti a o domácnost. jedná se o zcela obyčejné věci jako je vaření, praní a dodržování základní hygieny. Učí je i číst a psát a snaží se mezi chudými obnovit i náboženský život: i když 90% obyvatel je pokřtěných, pro mnohé tím náboženský život skončil...Dodnes misie nekončí; tito lidé potřebují stálou péči a pomoc.“

Naše sestra Ludmila strávila v těchto tvrdých podmínkách čtyřicet let. Nyní (od r. 1989 po svatořečení Anežky České, kterého se v Římě zúčastnila) žije v klášterním domově pro staré sestry **Bernardaheim**, Maria Ebene, **Frastanz**, u Feldkirch v Rakousku. Kdysi s malým kufříkem v ruce prchla z tehdejšího protektorátu. Stejně tak chudě se pak vrátila do Rakouska; a letos **21. června 2008** oslaví **90 let** života.

Spolu se sestrou Ludmilou, naší zatím neznámou, ale významnou krajankou, chceme i my toto její jubileum oslavit:

V sobotu 21. června 2008 v 10.00 hodin bude v klášterním kostele ve Frastanz **česká mše svatá** s českým zpěvem. Prosím krajany, kteří bydlí ve východní části Švýcarska, aby přijeli. (Předem se mi prosím telefonicky přihlaste!)

Ses. Ludmila i přes svůj vysoký věk a mnohé zdravotní potíže, chce být stále užitečná: pomáhá v prádelně, v kuchyni i v zahradě. Nikdy nenařiká, je stále radostná a spokojená. A ještě jedna zajímavost: skoro 70 let neměla možnost mluvit česky, a přesto i dnes vypráví své zážitky krásnou češtinou a české dopisy píše úhledně a bez gramatických chyb! A jak je to možné, prozradila sama: „*Kromě společných modliteb jsem s Pánem Bohem vždy mluvila česky!*“

Závěrem stojí za vyslechnutí její zážitek z války. V době její služby ve vojenské nemocnici (na ni byl přeměněn jezuitský klášter ve Feldkirch) se stala tato příhoda. Současně v nemocnici sloužili dva mladí němečtí lékaři, zastánci nacismu. Jeden byl pak přeložen do Mnichova, kde se oženil. Po narození dítěte ho jel kamarád z Feldkirch navštívit. Když se vrátil zpátky, bledý a vyděšený, říká: „Už vím, že Pán Bůh existuje!“ A proč? Jeho kamarád přišel před porodem za svou ženou do nemocničního pokoje a říká: „Ten kříž musí pryč! Moje dítě se na ukřižovaného Žida dívat nebude!“ Dítě se narodilo zcela zdravé, ale místo očí jen prázdné důlky.

zá žádnou vinu. Potom si nechal přinést vodu a umyl si ruce. Zvláštní řešení. (K. Herbst)

Cesta do Frastanz: Z dálnice Chur-St. Gallen se odbočí na Feldkirch, jede se kousek přes Lichtenstein, projede se celý Feldkirch, na hlavní křižovatce směr dálnice, kousek za tunelem je výjezd na FRASTANZ (doprava) a hned na kraji Frastanz zase doprava a stále po úzké cestě do kopce směr **Maria Ebene**. U kláštera je dost velké parkoviště a zdarma!!

Protože žijeme ve Švýcarsku, neuškodí věnovat také aspoň krátkou připomínku této významné **švýcarské rodačce Marii Bütler** – Matce Bernardě:

Matka Bernarda Bütler, narozená **28.5.1848** ve vesnici **Auw** v kantonu **Argau**, vstoupila nejprve do kláštera kapucinek v Altstätten - SG. V červnu 1888 odjela s dalšími

šesti sestrami (z důvodu nařízeného snížení počtu sester za tzv. „Kulturkampf“) do Ecuadoru, kde se věnovaly nemocným a také vyučování. V r.1895 musely odtud kvůli pronásledování katolíků uprchnout do Cartageny v Columbi, kde Matka Bernarda založila novou řeholní společnost misijních sester. Nová společnost rychle rostla a rozšířila se po Columbi a Brazílii. Matka Bernarda zemřela **19.5.1924** v Cartageně, kde je i pohřbena. V r.1995 byla blahorečena a **letos 12.října bude v Římě prohlášena za svatou**. Švýcarsko má tedy další přímiluvkyni v nebi. Deo gratias!

K oživení paměti: 1948 – 1968 – 2008

Proč nejsem komunistou?

„...Nejdivnější a nejnelidštější na komunismu je jeho zvláštní pochmurnost. Čím hůře, tím lépe; porazí-li cyklista hluchou babičku, je to důkaz zpuchřelosti dnešního řádu; strčí-li dělník prst do koleček stroje, nerozmačkají mu jeho ubohý prst kolečka, nýbrž měšťáci, a k tomu ještě s krvežíznivou rozkoší... Poslední slovo komunismu je vládnout a nikoli zachraňovat; jeho velkým heslem je moc, nikoli pomoc...“ Napsal v roce 1924 v týdeníku Přítomnost **Karel Čapek** (Škoda, že jsme se o jejich pravdivosti museli 40 let přesvědčovat!

Kdo byl slušný, byl slušný vždycky.
Nikdo se nestal přeběhlíkem,

kdo jím nebyl vždycky.
Kdo mění víru, neměl žádnou.

Člověka nepředěláš:
jenom se ti vybarví!
Autorem této myšlenky je také K. Čapek

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

- Zürich:** každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49
Winterthur: každou sobotu v **18.00** hod. v kapli P.Marie u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1
Bern: každou **1.** neděli v měsíci v **09.30** hod. v kryptě kostela Bruder Klaus, Segantinistr. 26
Aarau: každou **3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)
Luzern: každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93
- Každá středa:** SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109. Od **20.00** hod. v kostele mše sv., po ní do 23.00 hod. přátelské posezení a společenské hry ve velkém sále pod kostelem. **Všichni mladí i starší, Slováci a Češi jsou zváni! (Končí 25.06.2008 a znovu začíná 03.09.2008)**
- Každý čtvrtek :** SPOLEČENSTVÍ MODLITBY: v **19,45** hod. mše svatá, po ní modlitba růžence. Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr. 109, Zürich.(Končí **18.06.2008** a znovu začíná **04.09.2008**)
- První pátek** v měsíci mše sv. v **19.30** hod v kapli kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49, Zürich (NENÍ: **4.7.** a **1.8.**)
- Každá poslední neděle v měsíci** – setkání po mši svaté v Zürichu v novém farním klubu asi do 21.30 hod. Nápoje zajišťuje misie, malé občerstvení každý sám. Všichni jsou zváni a vítáni!
- Slovenské mše sv.:** v **Zürichu:** každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36
v **Luzernu:** každou **1.** a **3.** neděli v měsíci v **17.30** hod. v St.Peters-kapelle
v **Basileji:** každou **2.** a **4.** neděli v měsíci v **18.00** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v **Bernu:** každou **2.** a **4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. na Taubenstrasse v blízkosti hlavního nádraží
v **Ženevě:** každou **1.** sobotu v měsíci v **16.00** hod. v kapli sv. Terezie, 14, Avenue Peschier
v **Lausann:** každou **3.** sobotu v měsíci v **16.00** hod. v Chapelle du Servan, 12, Ch. Eugène-Grasset
Na všech místech slouží slovenský misionář z Zürichu P.František Polák, salesián
(Upozornění: V době OD **1. července** DO **17. srpna** jsou slovenské mše svaté **pouze** v neděli v Zürichu!!!)
- Aktuální informace České i Slovenské misie najdete také na www.slovaci.ch nebo na www.krajane.ch !!!**

MIMOŘÁDNÉ AKCE A VYJÍMKY

26. dubna uplynulo 6 let od úmrtí **Otce Josefa Šimčíka**. Prosím, projeďte mu svou vděčnost aspoň krátkou vzpomínkou v modlitbě.

*

18. května – neděle – slovenská pouť na MARIA-STEIN (blízko Basileje), mše svatá ve **12.30** hodin. Hlavní celebrant Otec opat premonstrátského kláštera v Želivě u Havlíčkova Brodu.

*

22. května – čtvrtek – **Slavnost TĚLA a KRVE Páně** – česká mše svatá v **19.45** hod. v Italské misii, Feldstr. 109, Zürich

*

České nedělní bohoslužby ve Švýcarsku končí o víkendu **5. a 6. července**; opět začínají **16. srpna** v 18.00 h. ve Winterthuru a **17. srpna** v 10.00 hod. v Aarau a v 19.00 hod. v Zürichu. Během letních prázdnin je Česká misie ve Švýcarsku mimo provoz! Této doby využijí k řádné dovolené, návštěvě salesiánů v České republice a také se zúčastní duchovních cvičení pro salesiány na moravském poutním místě Svatý Hostýn.

Setkání krajanských misionářů (z Evropy, Ameriky, Kanady i Austrálie) s Otcem biskupem Esterkou se koná **1. a 2. týden v září 2008**. V této době bude Česká misie ve Švýcarsku normálně fungovat, zastupovat mě bude P.Jan Komárek, salesián ze Zlína.

*

POZVÁNKA DO ŘÍMA: Každý rok začátkem prosince se koná v Římě konference Náboženského sdružení krajanů VELEHRAD. Mohou však přijet i nečlenové sdružení a strávit společně týden ve „Věčném městě“. Konference trvá pouze jeden den, jinak se konají prohlídky Říma, návštěvy poutních bazilik, audience se Sv. Otcem, a také celodenní výlet do okolí zakončený ve Frascati u dobrého vína. Kdo by se z krajanů chtěl zúčastnit, ať se sám nahlásí v českém poutním domě Velehrad, 100 165 Roma, Via delle Fornaci 200. **T: 0039-06-636 256**, nebo e-mail adresa: velehrad@libero.it ! Letos je pro krajany rezervován poutní dům od 30.11. do 7.12. 2008. Pobyť (nocleh + celodenní strava) stojí 30,-Euro na osobu a den, ubytování ve 2-3 lůžkových pokojích. Dopravu letadlem nebo vlakem si zařizuje každý sám. Včas objednaná letenka stojí asi 200,-ChFr.

*

Slovenská národní pouť do Einsiedeln ke cti Panny Marie Sedmibolestné, hlavní patronky Slovenska, se koná **7. září 2008**. Začátek pouti ve **12.00** hodin.

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín,
Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. i Fax: 044-2415025; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Hardturmstr. 82, 8005 Zürich